

čené oko, aby uměla rozeznat jednu loď od druhé – kromě těch z její rodné planety, které se zdály být staré a malé a zoufale se snažily uniknout palbě se svým vzácným nákladem podobných rodin, jako byla její.

Jediná dvě křesla v kokpitu byla obsazena klonem a jediským generálem, podsaditým plazovitým Aleenou, který vedl misi na záchranu Nyina lidu. Lodí nečekaně otřásl další výbuch. Nya se zapotácela a narazila do opěradla křesla, v němž seděl klon, takže se musel prudce naklonit dopředu. Otočil se k ní, tmavé oči se mu hněvivě zablýskly a vyštěkl: „Zmiz odsud, ty –“

„Generále Chubore,“ ozval se klidný hlas.

Nya se zježila srst. Prudce se otočila a tiše zavrčela. Ó ano, dobře znala ten hlas. Mahranové ho slychali vyslovovat hromady sladkých lží a slibů, které jeho majitel nikdy neměl v úmyslu dodržet. V duchu se tázala, jestli v celé galaxii existuje někdo, kdo by nepoznal sametový tón hraběte Dookua.

Objevil se na malé obrazovce u horního okraje hlavního průzoru. Dookuovy aristokratické rysy zkřivil samolibý, krutý úšklebek.

„Jsem překvapen, že jste se se mnou spojil,“ pokračoval jeho obraz. „Pokud si dobře vzpomínám, Jediové jsou raději vnímáni jako silné, mlčenlivé osobnosti.“

Klon si přiložil prst k ústům, ale jeho varování nebylo potřeba. Nyiny ostré zuby byly zařáté, srst naježená a celá její bytost zaměřená na nenáviděnou tvář hraběte, ale byla natolik chytrá, že zůstala zticha.

Generál Chubor sedící vedle v křesle pilota byl tak malý, že nedosáhl nohama na podlahu. Ani on nebyl potěšen. „Vyhrál jste, Dooku.“ Jeho lehce nosový, vysoký hlas byl plný žalu. „Planeta je vaše... nechte nám alespoň obyvatele. Máme na palubě celé rodiny, mnozí z nich jsou zranění. Jsou nevinní!“

Dooku se zasmál, jako by Chubor právě řekl něco náramně

zábavného u šálku horkého čaje. „Můj drahý generále Chubore. Už byste měl vědět, že ve válce není nikdo nevinný.“

„Hrabě, opakují, že naši cestující jsou rodiny civilistů,“ pokračoval generál Chubor s klidem, nad nímž mohla Nya jen žasnout. „Polovina uprchlíků jsou mláďata. Dovolte jim aspoň, aby –“

„Mláďata, jejichž rodiče byli natolik pošetilí, že si zvolili spojenectví s Republikou.“ Dookuovo civilizované předení bylo pryč. Zrak mu padl na Nyu. Neuhnula před jeho zkoumavým pohledem, ale nedokázala potlačit tiché zavrčení. Prohlédl si ji od hlavy až k patě a pak se od ní odvrátil, jako by ho přestala zajímat. „Sleduji vaše vysílání, generále, a vím, že tento rozhovor se přenáší do Rady Jediů. Takže mi dovolte, abych vám ozřejmil jednu věc.“

Dookuův hlas byl teď tvrdý a rozhodný, chladný a nemilosrdný jako polární čepičky na Mahranee.

„Dokud se mi Republika bude protivit, ‚nevinní‘ budou dál umírat. Každá smrt v této válce padá zcela na vrub Jediů. A teď... nastal čas, abyste vy a vaši cestující rozšířili řady padlých.“

Jedna z největších mahranských lodí se neslyšně proměnila ve žlutý a rudý květ, který se vzápětí rozpadl na drobné úlomky.

Nya si neuvědomila, že křičí, dokud nezjistila, že ji škrábe v krku. Chubor se prudce otočil v křesle.

Jeho velké oči se vpily do jejích.

Poslední věc, kterou Ashu-Nyamal, Prvorozená mezi Ashuy, viděla, byl výraz bezmoci a zoufalství v Jediových očích.

* * *

Nejvíce skličující v životě Jodie, pomyslel si mistr Obi-Wan Kenobi, je vědomí, že selhal.

Svědkiem scén podobných té, která se odehrávala před očima Rady Jediů, byl už nescíslněkrát, a přesto se bolest, kterou při tom cítil, nijak nezmenšovala. Doufal, že se nikdy nezmenší.

Prakticky na vlastní oči viděli hrůzostrašné poslední oka-